

Sygn. akt I CSK 718/20

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa J.S.

przeciwko Z.J., P.J. i C.W.J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 września 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 23 lipca 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i przyznaje adwokatowi P.C. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 3 600,00 (trzy tysiące sześćset) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług), tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na pierwszej spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - niepubl.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - niepubl.).

Skarżąca przedstawiła wątpliwości ujęte w pytaniach:

1) czy w przypadku niewydania lokalu, w sytuacji gdy obowiązek wydania potwierdzony jest poprzez ostateczną decyzją administracyjną, a skutkiem tego niewydania jest naruszenie prawa posiadania, pozbawienie możliwości wstąpienia w stosunek najmu osoby uprawnionej do otrzymania lokalu, jak również jej istotnych interesów, wynikających z pełniejszego zaspokojenia jego potrzeb, względem sytuacji w której decyzja nie jest wykonywana, stanowi zachowanie bezprawne, w szczególności przy uwzględnieniu, iż w tym samym stanie faktycznym, dwa składy Sądu Apelacyjnego, w niniejszej sprawie, jak również w sprawie o sygn. I ACa (...) w wyroku z 12 sierpnia 2008 r. dochodzą do zupełnie odmiennych wniosków.

2) czy do wykazania istnienia szkody w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. niezbędne jest jej wystąpienie w postaci uszczerplenia aktywów w majątku zobowiązanego, czy też wystarczające jest powstanie pasywów, jak również czy konieczne jest wszczęcie postępowania w kierunku dochodzenia powyższych roszczeń przez wierzyciela oraz czy fakt przedawnienia roszczeń jest istotny z punktu widzenia wystąpienia szkody.

Tak sformułowane pytania nie odzwierciedlają wystąpienia istotnych zagadnień prawnych, a pierwsze z nich odnosi się bezpośrednio do stanu faktycznego niniejszej sprawy, co pozostaje w kolizji z publicznoprawnym charakterowi skargi kasacyjnej.

Skarżący, poza przedstawionymi wątpliwościami, nie zaprezentował odpowiedniego wyводу prawnego i nie dokonał analizy orzecznictwa, z której wynikałyby jakiegokolwiek rozbieżności. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, niepubl. i z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, niepubl.).

Ubocznie należy wskazać, że pojęcie szkody w płaszczyźnie art. 361 k.c. nie budzi wątpliwości w orzecznictwie. Za szkodę uznaje się uszczerbek w dobrach poszkodowanego, polegający na różnicy między stanem tych dóbr, powstałym wskutek zdarzenia szkodzącego a stanem, jaki by istniał, gdyby nie zaszło to zdarzenie. Nie każde naruszenie dobra należącego do sfery prawnej poszkodowanego prowadzi do powstania po jego stronie uszczerbku. O tym, czy i z jaką szkodą ma się do czynienia w danym wypadku decydują skutki naruszenia - w jaki sposób określone zdarzenie wpłynęło na stan dóbr poszkodowanego, czyli jakie następstwa spowodowało w całokształcie interesów poszkodowanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt IV CSK 80/18, niepubl.).

Należy przypomnieć, że podstawy kasacyjne stanowią odrębną część skargi i podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu jej do rozpoznania. Nie zastępują zatem przesłanek przedsądu ani ich uzasadnienia. Skarżący we wniosku

o przyjęcie skargi do rozpoznania powinien zatem samodzielnie (odrębnie od podstaw kasacyjnych) wskazać i wykazać naruszenie konkretnych przepisów, z którego wynika oczywista wadliwość wyroku objętego skargą. Sąd Najwyższy nie rozpoznaje sprawy tak jak sąd powszechny, a tylko skargę kasacyjną w granicach zarzutów jej podstaw (art. 398¹³ § 1 k.p.c.), jednak na etapie przedsądu ocenia tylko wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2020 r., sygn. akt III UK 572/19, niepubl.).

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).